

22-07-2012

<http://risu.org.ua/ua/index/blog/~fryevhen/48903/>

Чи допомагають ліниві отці Свідкам Єгови?

Звідки ж взялися в [Тернополі](#) та [Львові](#) тисячі сектантів? Ніякої містики в цьому немає. Це ті люди, які не отримали відповіді на свої запитання про Бога у Православній Церкві. Якби священники «традиційних Церков» добре виконували свої безпосередні обов'язки, такого духовного хаосу, який є сьогодні, не було б! Прикро визнавати, але найважливішою справою для багатьох служителів Церкви сьогодні є турбота про суто земні речі : будівництво храму та його облаштування, заробіток грошей для себе і своїх дітей. А ще треба визнати, що в Церкві суттєво крадуть безцінний час ігри отців в депутатство чи загравання з олігархами виключно заради власних інтересів, а не духовної користі чиновників.

Це у випадку, якщо у священника є постійне місце служіння, він не тиняється по ринках і не вплутується в різні афери, шукаючи для своєї сім'ї хоча б якогось прожитку. Але це окрема тема для розмови. Зараз хотів би акцентувати вашу увагу на недоліках священнослужителів зовсім іншого сорту : тих, які мають можливості працювати, але вперто не бажують цим себе зайвий раз навантажувати. Такі люди – справжня біда Церкви. Тому сміливо можна стверджувати, що в існуванні кількох тисяч українських Свідків Єгови винні саме ліниві отці. Очевидно, що переконлива більшість сектантів - це вчорашні православні. Кожен із членів секти – це красномовний докір нашій пастирській недбалості.

Оскільки чесно служити двом панам не може ніхто, навіть найкращий священник, то безпосередні обов'язки пастиря дуже часто залишаються занедбаними. Нині вони масово стають прорабами, бізнесменами, професійними жебраками та черствими требовиконавцями, ким завгодно, тільки не пастирями людських душ. Доречно пригадати надзвичайно простий принцип духовного життя християнина : той, хто сам заплутався у власних пристрастях і пороках, фізично не здатен допомогти іншому. Той, хто тоне сам, дуже рідко може допомогти врятуватись іншому. Звісно, часом бувають оптимістичні винятки з правил. Втім, найчастіше тонуть обоє.

Впевнений, що в час гонитви за «мамоною», багато священників просто втрачають кваліфікацію духівника. (Припустимо, що вона в них таки була). Вони «розпорошують» себе на дрібниці, бо вміти артистично відправляти богослужіння і бути добрим душпастирем з чистим сумлінням – це зовсім не одне і те ж. Шкода, але не всім духовним отцям про це відомо.

Гріх людини, яка покидає Церкву, - це не тільки її власний гріх. Безперечно, він залишається на совісті ще й двох інших людей : того, хто її спокусив, і недбайливого священника, який не вберіг ввірену йому душу від загибелі. Часто нагадує нашим семінаристам, що ієрей під час рукоположення отримує від єпископа в руки частину Св.Агнца зі словами : «Прийми Його, і збережи цілим та неушкодженим до останнього свого подиху, бо дати за нього звіт мусиш, у час другого та страшного пришестя Великого Господа Бога і Спаса нашого Ісуса Христа». Що він має зберегти? Цілість дорученої йому від Бога Церкви! Як у Пресвятій Євхаристії віруючий отримує Тіло і Кров Господні та з'єднується з Ними найтіснішим чином, так він має реалізувати і примножувати цю Боголюдську єдність не лише у власній природі, але й у всій церковній громаді.

Чи ж є вихід з такого, здавалося б, безнадійного становища? Звісно, є! Обітниця Господня про те, що «ворота пекельні Церкви не здолають» (Ін. 16:18) дають християнам особливі силу та натхнення до праці над собою. Бо Церква - це не лише патріархи і митрополити. Церква - це кожен християнин, який свідомо та з вірою приступає до Святих Таїнств.

Парафіяни мають повне право вимагати від свого настоятеля щоб він проводив з ними регулярні бесіди та лекції з Катехизису, Закону Божого, Святого Писання та Історії Церкви. Це безпосередній обов'язок кожного священника на православній парафії. Якщо з певних причин (нестачі часу, елементарної нездібності до педагогічної праці чи відсутності повної богословської освіти) священник не має змоги проводити такі зустрічі, то він повинен дати благословення на таку працю тому, хто може це робити добре. Проповідь Слова Божого зупиняти не можна. Без постійного вивчення Святого Писання в общині, християнське життя людини є неповноцінним. Без духовного знання не може бути й духовного зросту. Ще раз наголошу, що нашому Богу не потрібна сліпа віра. Її потербують лише сектантські "божки" та лідери.

Бідність та соціальна незахищеність священника зовсім не виправдовують його місіонерську пасивність . В жодному підручнику з пастирології ви не знайдете обіцянки легкого життя для тих, хто готується прийняти священницький сан. Навпаки : завжди усіх чесно попереджували, що історія життя кожного доброго священника – це історія його власної Голгофи. Чи вони були сліпі та глухі, коли у семінаріях вивчали цю тему? Чи, може, гадали, що відомі історії про непросте життя священників є лише красивими гомілетичними прийомами, складеними тільки для того, щоб більше розчулити грошовитих бабусь? Всі священники чудово знали, на що йшли. Принаймні, їх заздалегідь про це попереджали. А якщо так, то чому, врешті, не взятися за розум і не повірити, що «тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре». (Рим.8:28)

Коли «Свідки Єгови» рекламували свій черговий конгрес, то особливо наголошували на тому, що «жодних зборів грошей проводитись не буде». І це було, як ніколи, чесно. Бо перш ніж вони заволодіють вашими грошима, то вкрадуть у вас душу. Пильнуйте себе.

www.risu.org.ua

Авторське право на матеріали Релігійно-інформаційної служби України захищається законом.

Вони можуть бути використані повністю чи частково лише за умови посилання на РІСУ.

У разі використання їх в Інтернеті — обов'язкове гіперпосилання на risu.org.ua